

Минаването прѣзъ Дунава съ „Радецки.“

На угрината дойде отъ грида Янко Атанасовъ и ми събщи, че имало заповѣдь заедно съ двамина отъ другаритѣ си да се срѣщна още тогава съ Войновски. Това и направихъ. Заедно съ Андонъ Куковъ и Петъръ Паскалевъ отидохъ при него. Той съ голѣма радостъ заговори: «Настъпи момента, въ който ще трѣбва да станемъ жертви прѣдъ народния идеалъ. Тая вечеръ войводата пристига и съ парахода ще бждемъ утрѣ на извѣстния брѣгъ. Прѣди всичко ще трѣбва още отъ тука да се въоръжатъ нѣкой отъ момчетата. Ако тая вечеръ, когато се качимъ въ парахода, властитѣ поискатъ да туратъ рѣка на ковчезитѣ съ оръжието като контра-банда, въ такъвъ случай ще трѣбва да се употрѣби оръжие. Ако пъкъ влѣземъ благополучно въ парахода, вие ще вземете грижата да бждите готови до самитѣ ковчези, а щомъ се даде сигнала „на оръжие“ отъ войводата веднага ще строшитѣ ковчезитѣ и раздадете оръжието на дружината, като ги прѣдопрѣждавате, че пушкитѣ сж зарѣзани. Взѣмаха се мѣрки и за управлението на парахода. Другаря Тодоръ Стояновъ ¹⁾ се задлъжава, въ случай, че капитанина откаже, да поеме управлението на парахода.» Работата се свърши. Всичко бѣше готово този день. Вземаха се най-строги мѣрки за всички непрѣдвидени случайности. Всички бѣхме на кракъ. Чувства и отъ радостъ, и отъ скръбъ усѣщаха сърцата. Всѣки се снабди съ билетъ за парахода. Повечето вземаха за Турно-северинъ, други за Кладово, а нѣкои за Калофатъ. Мръкна се. Слънцето бѣше залѣзало вече. Дружината състоящата се отъ 60 души се раздвижи на части къмъ скелята. Ковчезитѣ бѣха натоварени на кола. Бѣше часътъ около

¹⁾ Родомъ отъ Неврокопъ, съ занятие ма пинистръ.